

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 1. Cùm decuerit, Deum rerum naturis vim non inferre, multa inde
necessariò existere, quæ mala putantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](#)

12 Cap. II. Non omnia mala esse,

Matth. 5. petiuntur; sententiâ prorsus diuinis litteris
aduersâ, cùm, in illis, beati, vocêtur, qui pro-
10. pter justitiam, persecutioñ patiuntur; & cha-
Ioan. 16. rissimi DEO dicantur, in *Mundo*, pressuram
33. habituri. Quod si perdenderent isti, minùs
multò audacter quiritarent, quàm nunc
quiritant, & linguam ad suos potiùs mo-
res diuerterent, quàm ad accusandam diui-
nam bonitatem.

C A P V T. II.

Pleraque, quæ vulgò mala dicuntur, bona
esse; aut in bonum usum, posse
adhiberi.

§. I.

Cùm decuerit, Deum rerum naturis vim non
inferre, multa inde necessariò existere,
quæ mala putantur.

AD communem Mundi Guberna-
torem pertinet, eâdem lege, ea-
dámq; naturæ conditione, vti er-
ga omnes, vt dici possit: *Rex Iuppiter omni-
bus idem*. Necesse igitur fuit, vt ignis vim v-
rendi æquè, ac lucendi; & omne corpus, ex
elementis conflatū, perinde interitum suū,
ac ortum haberet; neque ea, quæ ad rerum
generationem atq; corruptionem spectant,
pro-

prohiberetur. Hinc morbi, mortes, & multa, quæ mala vocantur, intercurrunt: quæ quando rerum naturis conuenienter condidit Deus, non vtiq; iratus fuit, cùm non haberet, cui irasceretur. Ut sol omnibus lucem circūferret, moueri debuit; si moueri, occumbere. Nec enim rursus oriri posset, si non occūberet. Quare necessaria est noctis & diei vicissitudo. Nec homines hominibus, in officijs, in regnis, potestate succederent; si non decederent, qui ea priùs habuere.

§. II.

Ea ipsa, quæ natura mala censentur, bonis in bonum prouenire.

Per hæc, æterna sapientia ita Mundum gubernandum iudicauit, vt quæ malis mala sunt, quia ipsi nesciunt vti, ea bonis bona fiant; & hinc isti viuant, *sicut lilyum inter spinas*; illi, *sicut asinus inter apes*. Hac de cauſa Gentes ita alloquitur Tertullianus: *Qui semel (Deus) aeternum iudicium destinauit, post seculifinem, non præcipitat discretionem, quæ est conditio iudicij, ante seculi finem.* *Æqualis est interim, super omne hominum genus, & indulgens & increpitans.* *Communia voluit esse & commoda profanis, & incommoda suis; ut pari consortio omnes & lenita-*

Cant. 2.2.

Tertullianus
in Apologet. ad
uersus
Gent.

cap. 41.